

som vakte megen Opsigt. Ingen tænkte paa, at en Dame havde skrevet Bogen.

Bertha v. Suttner er Datter af den østrigske Feltmarskal, Grev v. Kinsky, og er født i Prag 1843. Hendes Moder var i Slægt med den krigeriske Digter, Th. Körner, der har forherliget Slagmarken, hvor han selv maatte lade sit unge forhaabningsfulde Liv, kun 21 Aar gammel. Ogsaa hendes to Farbrødre var Militære, saa hendes Afsky for Krigen kan ikke være Slægtarv.

Som ganske ung blev Komtesse v. Kinsky forlovet med Fyrst Adolf v. Wittgenstein, der dog døde inden Blyluppet. Først 33 Aar gammel blev hun saa gift med den 26-aarige Gundenar v. Suttner fra Godset Harmannsdorf i Østrig. Da deres Slægtninge var imod denne Forbindelse, rejste det unge nygifte Par til Kaukasus, hvor de bosatte sig langt borte fra Wiener-Aristokratiet, og Hoffets aandeløse Selstokabelighed, den hun senere tit med bidende Ironi har skildret i sine Romaner. I Kaukasus arbejdede de begge flittigt med literære Sysler. De var henvist til at leve af, hvad de derved kunde fortjene. I Bogen „Es Låvos“ giver B. v. Suttner en livlig, humoristisk Skildring af deres Samliv, hvis lyse Harmoni end ikke kunde fornærkes af de ofte trange Kaar, som de unge Folk maatte kæmpe med. Aldrig tabte de Modet, og den inderligste Sympati og Kærlighed, knyttede dem i disse Aar endnu nærmere til hinanden. I to Aar levede de i Kaukasus, da flyttede de tilbage til Østrig, til Slottet Hermannsdorf, hvor Baron v. Suttners Forældre boede; det var Aar 1886.

Der har de senere haft deres Hjem indtil sidste Vinter, da Døden skilte dem ad. Malariafeberen, som allerede i Kaukasus havde angrebet Baron v. Suttner, viste sig paany i Fjor Foraars, og gjorde Ende paa deres lykkelige Samliv. Han delte sin Hustrus varme Interesse for Fredssagen, og tog livlig Del i Fredsbevægelsen. Ved alle Fredskongresser i de forskellige Lande, saa man dem stadig begge to, ligesom han ledsagede hende paa de Foredragsrejser, hvor hun med stor Veltalenhed førte Krig mod Krigen; thi Bertha v. Suttner er en udmærket Taler. Deres Ægteskab har været barnløst, men en Broderdatter af Baron v. Suttner er deres Plejebarn, og tager ogsaa Del i Fredsarbejdet.

Endnu skal nævnes en Personlighed, der som intim Ven af Ægteparret v. Suttner har haft Indflydelse paa hendes Skildringer af Krigen som den er. Det er General Turr, en af Garibaldi's tapre Generaler, der med ham har taget Del i Italiens Befrielseskrig. Senere blev han Gesandt i Østrig, og har som saadan gjort sit Land store Tjenester. Han staar i sit Hjemland som Forkæmper for Fredssagen og møder ved alle Fredskongresser. Han forstaar at tale om Krigens Rædsler, og ham skylder Bertha v. Suttner sikkert mange af de levende Krigsbilleder, hun har fremmalet, og som man ellers ikke forstaar, at en Kvinde saaledes kan skildre.

Baronesse v. Suttner er Vicepræ-

sident for Verdensfredsbureauet i Bern, som Frederik Bajer er Præsident for. Man siger, at det skyldes hendes Indflydelse, at Opfinderen af Dynamiten, Ingeniør Alfred Nobel, blev Fredsven, og nedsatte den Ærespræmie for Fredsvenner, som nu aarlig uddeles i Kristiania. Det er ogsaa hende, som har stiftet Fredsforeningen i Østrig. Fredskongressen skulde i Aar være holdt i Wien i Maj Maaned, men da Baron v. Suttner, der med sin Hustru var den ledende Aand i Foretagendet, døde, kom den ikke i Stand, men afholdes nu til Efteraaret i Rouen i Frankrig. Sorgen over det store Tab hun har lidt, har dog ikke svækket hendes Handlekraft, i Arbejdet for den store Sag, som var deres fælles Maal, finder hun Trøst og Hvile for Aanden.

M. B.

Bakkehus-Udstillingen.

Et hundreaarigt Minde.

Ja, Margarita, ren og klar
Med alle Aandens Evner,
Hjærtets Dyder,
Du var en Perle dyrebær,
Du var, hvad os dit elskte
Navn betyder.
Oehlenschläger.

Ikke hvor Mindestøtten i Rahbeks Allé staar, men helt oppe, lige overfor Aandssvageanstalten, hvor Sporvognen standser i Pilealléen, der ligger det virkelige Bakkehus, hvor, som der staar paa Støtten, „Knud Lyne Rahbek boede med sin elskelige Hustru“ Kamma, og Karen Margrethe, f. Heger, Søster til Fru Oehlenschläger.

Dette gamle, halvt faldefærdige Hus, er i Aar for nogle faa Efteraarsuger vaagnet af sin Dvale. Mennesker gaar atter ud og ind — nogle tilfredsstillende, andre skuffede, alt efter de Forudsætninger man sidder inde med for at kunne bedømme, hvad pietetsfulde Tanker og Hænder her har frembragt.

Og det skal straks siges: Formaar man ikke at sætte sig hundrede Aar tilbage i Tiden, medbringer man ikke selv Stemningen og det rette Kendskab til hin Tid; er man smittet af vor Tids Blaserthed for ikke at sige Frivolitet, saa kan man lige saa godt blive borte; thi saa ser man ikke andet end nogle lavloftede, yderst tarvelige Stuer med gamle Billeder paa Væggene og alle Slags Snurrepiberier i Skabene, kort, kun en tarvelig Illustration til senere Tiders tarvelige Tale om „Bakkehuset“.

Men ved man, hvorledes hin Tids største Aander herhjemme, som P. A. Heiberg, Fru Gyllembourg, Oehlenschläger, L. P. Mynster, Brødrene Ørsted, I. L. Heiberg, Molbech, Chr. Winther, Pou! Møller, H. C. Andersen og endnu flere, Aar ud og Aar ind trodsede Afstand, slet Føre og buldrende Mørke, for at tilbringe nogle Timer i Samkvem med Vennen og hans Kamma; tænker man paa, hvilke Spirer til vor æstetiske Glansperiode her er blevne fremelskede, og hvilke sunde Tanker her er udfoldede; ja, saa træder man med Ærbødighed over Tærskelen, og

saa dvæler man gerne en Times Tid i dette Hus, genoplivende og udvidende sine egne Tanker om alle dem, der her færdedes i Forstaaelse og Venskab — det sidste ydet lige varmt af Mand og Hustru, men Forstaaelsen efter alle samtidiges Vidnesbyrd finest og dybest fra Kammas Side.

Ved Synet af Kammas Hjørnesteue tilhøre for Indgangsværelset, der i al sin Tarvelighed har gjort saa mangen rigt udstyret Nutidssalon til Skamme, tænker man med en vis Svien for Brystet paa, hvor meget der fattes vor Tid derved, at den ikke ejer et Samlingshjem som dette, hvor Højsind og Renhed i Tanke gik Haand i Haand med Vid og høj Begavelse.

I en Tid, hvor Blasertheden har moret sig med at gøre Nar ad Kammas („berygtede“) Æskelaveri, og hvor Frivoliteten ikke skammer sig over i Udtrykkene for hendes inderlige og altomfattende Venskab halvvejs at finde Spor af forbuden Elskov, spørger man imidlertid sig selv, om denne beskedne Udstilling — der er et svagt Forsøg paa at danne en Pendant til Goethe-Huset i Weimar og Victor Hugo-Huset i Paris, og hvor man har samlet ikke alene Genstande, der har tilhørt Rahbek og Kamma selv, men ogsaa Minder om dem, der har færdedes hos dem som Gæster — om denne Udstilling nu virkelig ogsaa vil paaskønnes, som den fortjener det. Dagbladene tager ganske vist meget pænt paa den (naar undtages eet, der, for at bruge et populært Udtryk, nærmest kun gør Grin med det hele), man kunde fristes til at sige for pænt; thi de har ved i lange Artikler at anføre kendte Navne, og ved minutiøst at nævne alle Genstande og Enkeltheder i hvert Rum, gjort deres bedste for at hidlokke Publikum; men „Publikum“ i Almindelighed forstaar ikke, og „Publikum“ vil synes, at der er gjort for meget Væsen af „saa lidt“ — „Publikum“ vil i sin Overfladiskhed og sit manglende historiske Blik intet kunne se. — Og dog fortjener det betydelige Arbejde at skattes, som det maa have været, ud af nogle vanrøgtede og tomme Rum at danne et Interiør, som dog saa nogenlunde kan genkalde hin Tid og hin Kreds.

Komiteens aktive Medlemmer er Frk. Anna Hjort, Prof. Borchsenius, Boghandler Hagerup og Forfatterne L. Bobé og Knud Steffensen, om hvilken sidste det blev sagt mig, at han havde været særlig aktiv som Samler og Ordner, støttet ved Meddelelser af Fru Marie Konow, Oehlenschlägers yngste Datter.

Udstillingen er aaben fra 12 til 5 i 6 Uger i det hele.

København, d. 12. Septbr. 1903.

H. Thaarup.

Fra Idrætsfesten i Antwerpen.*

(Brudstykke af et Brev fra en af Deltagerne).

Du kan tro det var en morsom Tur til Antwerpen. Byens fremmedartede Præg, det smukke franske Sprog, den livlige Befolkning var alt nyt og interessant for os. Vor Modtagelse var hjertelig; de bosatte danske var mødte og førte os gennem den festlig smykkede By til Hotellet. Her var nemlig stor Fest i Anledning af 100 Aars Dagen for Anlægget af Byens store Havnebassin, som har hjulpet til dens betydelige Opkomst. Der flagedes fra alle Bygninger, der fra Spiret paa den store Kathedral, hvorfra der hver Time lød dejlige Klokkespil, vajede det belgiske Flag og Vimpel.

Idrætsfesten varede adskillige Dage, og samme Dag vi ankom, var der paa Scheldefloden arrangeret en stor netiansk Fest med Illumination og stort Fyrværkeri fra Skibene. Vore Præstationer, (vi havde Opvisning Søndag i Plastik og Mandag i Gymnastik), gjorde stormende Lykke. Opvisningerne fandt Sted i den store Velodrom, der rummer en 6000 Mennesker, og som var aldeles fyldt med Tilskuere. Da vi efter de plastiske Øvelser sang den belgiske Nationalsang, som vi havde indøvet inden Afrejsen, vilde Bifaldet ingen Ende tage. Præsidenten for Festen komplimenterede os for den smukke Udførelse og overrakte os alle Buketter. Vi nød derefter den Ære Resten af Aftenen at være Generalkonsul Brockdorffs Gæster til en stor Middag ude ved den zoologiske Have. Ved denne blev der holdt baade danske og franske Taler, og de italienske Gymnaster, som havde taget 1ste Præmie ved Idrætsfesten, viste os den Opmærksomhed at overdænge os med Blomster! Jo, vi vare Genstand for megen Opmærksomhed! Paa Gaderne blev der lagt særligt Mærke til os, og i Butikkerne, hvor vi gjorde Indkøb, spurgtes ligefrem, om vi vare „les danoises.“ Et for os uvant Syn var den store kirkelige Procession, som fandt Sted i Anledning af „Mariæ Himmelfart.“ Det saa helt teatralsk ud. I Spidsen bares Himmeldronningen med Kristusbarnet, smykkede med kostbare Kroner, og da Toget standsede paa Byens store Torv, uddeltes til alle omkringstaaende den kirkelige Velsignelse. Til at bese Musæer og sligt blev der ikke Tid; derimod overværede vi med Interesse de belgiske Damer og Børns Præstation i Gymnastik. Jeg maa her sige, at vi have adskilligt forud for dem i Retning af harmoniske og fritstaaende Øvelser, og jeg tror sikkert, de kunne lære meget af vor Maade at udøve Gymnastik paa. Hvad de havde at opvise var kun ubetydeligt, og de savnede i høj Grad den Ro og Præcision, hvormed vi ere blevne vænnede til at arbejde. Efter at vi den paafølgende Dag sammen med Landsmænd havde foretaget en Udflugt til den dejlige By Brüssel, tiltraadte vi Hjemrejsen, træt af alle disse anstrengende Dage, hvor saa meget nyt og uvant næsten havde overvældet os.

„Brabo.“

*) Forsinket af Mangel paa Plads.

Øjne, jeg følte det med mit Barns Sind.

Ovenpaa al den Sindsbevægelse, al den Spænding var der fulgt en Følelse af grænseløs Forladthed hos dette lille hjælpeløse Væsen: Myretuen og Hundestjernerne og den grimme Hund, Billetkontoret og Drengen med Kaninen og det mørke Jernbanetog og den mørke Konduktør og Træerne, Haverne og Vejen, der fløj, de Mennesker, der stødte og trængte paa, og de fremmede, som med smilende Ansigter kom med Hentydninger om, at hun skulde blive tilbage — alt dette og meget andet var kommet mellem hende og dem derhjemme, mellem Moderen og det bange, bævende Hjerte.

Smaa Børns smaa Sorger — lad os ikke tro, at de er smaa! Deres Sorg er ikke mindre end vor, naar vi sukker under Smerternes Byrde. Ja, den er større endnu, fordi det unge Sind er saa uforberedt, aldeles ikke hærdet. Smaa Børns store Sorger — lad os ikke agte dem for ringe!

Jeg søgte at gøre Pinen saa kort som mulig. Det hjalp os jo ikke at

gaa den korteste Vej til Stationen, thi saa vilde det at vente paa Toget være bleven en ny Kval. Vi gik derfor den længste Vej. Dette hjalp snart paa Humøret; det var jo Vejen hjem! Et Par Kirsebær smagte os endogsaa.

Da vi gik igennem et Anlæg, og den lille ved at spørge havde forvisset sig om, at Toget endnu ikke var gaaet, skævede hun op til mig og sagde: „Far! Mor har sagt, at du en Gang under Vejs skulde spørge mig om noget. Spørg mig nu.“

Naa, det var jo ikke svært at begribe, og endskønt jeg for paakommende Tiltældes Skyld havde ladet mig instruere en Smule hjemmefra, kom der dog en temmelig kritisk Situation, i hvilken jeg ikke rigtig vidste, hvorledes jeg skulde gribe Sagen an.

Den lille var bedre inde i Sagerne og gav mig Besked paa, hvorledes jeg havde at forholde mig og mente, at om hver lille Knap ikke kom til at passe saa godt som for Barnepigens — saa gjorde det heller ikke noget.

„Det skal skam være ordentligt!“ sagde jeg.

„Det skal det nok“, svarede hun, „men det behøves ikke.“

Derefter gik hun nok saa pænt og alvorligt med mig ind i den Trængsel der atter var paa Banegaarden, og jeg saa nok, at det bagtil ikke var ganske, som det skulde være: noget af Kjolen havde jeg knappet ind i Permissionerne.

Endelig var dog alle Besværligheder overvundne, Toget fløjtede, og vi steg ind i Kupeen. Atten Minutter efter var jeg parat til at stige ud.

„Men hvorfor dog, Fader?“

„Vi er hjemme.“

„Allerede hjemme?“

Paa Banegaarden blev vi modtaget af alle de kære, der var meget spændte paa Udfaldet af vor Rejse. Vi havde ikke meget at fortælle. Else holdt sin Moder i Haanden, alt mens hendes Søkende gjorde Spørgsmaal om, hvordan det havde været i X-købing. Hvad hun havde set? Om der var smukt der? Om det havde været morsomt?

Hun sænkede Hovedet lidt, og der

kom intet Svar. Ganske vist, naar man gør en Rejse, maa man kunne fortælle. Men det er ikke enhver, der gør det.

„Hun maa vel have moret sig godt“, sagde min Hustru, „hun er saa stille-glad.“

„Det er, fordi hun er hjemme igen“, sagde jeg.

Derefter uddelte Elsepigens Kirsebær, og da det var gjort, skyndte hun sig ud i Haven, hvor hun selv har et lille Bed, gravede og lugede flittigt med de smaa Hænder og talte slet ikke mere om den store Rejse.

Jeg derimod var bleven en lille Smule klogere, end jeg var to Timer i Forvejen. Man lærer noget af at komme paa Rejse!